

Παρακλητικός Κανόνας για τη λοιμική νόσο

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΨΑΛΛΟΜΕΝΟΣ ΕΙΣ ΑΠΕΙΛΗΝ ΛΟΙΜΙΚΗΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ

Ποίημα Κυρίλλου Μητροπολίτου Ρόδου.

Εύλογήσαντος τοῦ Ἱερέως τὸ «Κύριε εἰσάκουσον», μεθ' ὃ τὸ «Θεὸς Κύριος»
καὶ τὰ κάτωθι Τροπάρια.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὁ ἱατρὸς τῶν χαλεπῶς ἀσθενούντων, καὶ ἀντιλήπτωρ τῶν εἰς σὲ
ἐλπίζόντων, ὁ πάντας θέλων Κύριε, σωθῆναι τοὺς βροτούς, ἐφ' ἡμᾶς
ἐπίβλεπον, ἀπὸ θρόνου σου δόξης, καὶ κραυγῆς ἐπάκουσον, ἐκ βαθέων
βοώσης· Ἐκ τοῦ λοιμοῦ ἀπάλλαξον ἡμᾶς, τῆς ἀπειλῆς ὡς Θεὸς
πολυεύσπλαγχνος.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; Ἀλλὰ καὶ νῦν προνοίᾳ σου ἡμᾶς, τοῦ ἐπελθόντος λοιμοῦ διαφύλαξον.

Ὁ Ν΄ καὶ ὁ ἱκετήριος Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς ἐν τῷ δ΄ Τροπαρίῳ ἐκάστης Ὡδιῆς· «Κυρίλλου».

Ὡδιὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Τριάς Παναγία ὁ Εἷς Θεός, τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν, ἡμῖν δεῖξον τοῖς ταπεινοῖς, καὶ παῦσον λοιμοῦ θανατηφόρου, τὴν ἐπελθοῦσαν πολύπονον μάστιγα.

Λοιμοῦ ἐνεστῶτος ἐπιδρομή, συνέχει Οἰκτίρμων, τὰς καρδίας πάντων ἡμῶν· πρόφθασον καὶ σῶσον τὸν λαόν σου, τὸν εἰς σὲ μόνον ἐλπίζοντα, Κύριε.

Εὐχαῖς Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, Μαρτύρων, Ὁσίων, Θεοφόρων Ἱεραρχῶν, ἴλαθι Οἰκτίρμων τοῦ λαοῦ σου, καὶ ἐκ λοιμοῦ τοῦ κινδύνου διάσωσον.

Θεοτοκίον.

Κυρία Παρθένε Μῆτερ Θεοῦ, τῶν ἀπεγνωσμένων, γλυκυτάτη καταφυγή, ἡμᾶς ἐν λοιμοῦ τοῦ ἐνεστῶτος, τῇ περιστάσει χορήγει παράκλησιν.

Ὡδιὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Στεναγμοὺς τῆς καρδίας, σῶν οἰκετῶν ἄκουσον, σπλάγχνοις ἐν πολλῶν οἰκτριρμῶν σου, Εὐσπλαγχνε Κύριε, καὶ ἀποσόβησον, τῆς λοιμικῆς ἀρρώστιας, τάχιστα τὸν κίνδυνον, ἀπὸ τῶν τέκνων σου.

Ω΄ Τριάς Παναγία! ὦ Ἀγαθὲ Κύριε! σὲ γονυπετοῦντες ἐν πίστει, καθικετεύομεν· Δεῦρο ἐλέησον, τὰ πλάσματά σου Οἰκτίρμον, καὶ λοιμοῦ ἀπάλλαξον, λύμης καὶ θλίψεως.

Τὴν ταπείνωσιν ἴδε, σῶν οἰκετῶν Δέσποτα· ἄφες τὰς πολλὰς ἁμαρτίας, ἡμῶν δεόμεθα, καὶ ῥῦσαι Δέσποτα, ἐκ τῆς παρούσης ἀνάγκης, γένος τὸ ἀνθρώπινον, ὡς πολυεύσπλαγχνος.

Θεοτοκίον.

Υ'περύμνητε Κόρη, ἡ τὸν Θεὸν τέξασα, τὸν τὰς ἀσθενείας καὶ νόσους,
βροτῶν βαστάσαντα, ἀτρώτους φύλαττε, ἐκ λοιμοφόρου ἀνάγκης, τοὺς
πιστοὺς ἱκέτας σου, τῇ προμηθείᾳ σου.

Διάσωσον Τριάς Ἁγία, ὁ Κύριος τοῦ ἐλέους, ἀπὸ λοιμοῦ τῆς ἀνάγκης καὶ
θλίψεως, οὓς φιλανθρώπως σωθῆναι θέλεις ἀνθρώπους.

Ε'πίβλεπον ἐν εὐμενείᾳ Πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ
σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα.

Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Α'γία Τριάς, ὁ Εἷς Θεὸς καὶ Κύριος, τῆς βροτολοιγοῦς, ἐπιδραμούσης
θλίψεως, τὸν λαόν σου λύτρωσαι, τὴν ὑγίαν πᾶσι δωρούμενος· τοῦ σοῦ
ἐλέους πλήρης γὰρ ἡ γῆ, καὶ σοὶ προσκυνοῦμεν Παντοδύναμε.

Ὡιδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Α'νεξάντλητον πέλαγος, οἰκτιρμῶν ὑπάρχων Εὐσπλαγχνε Κύριε, μὴ ἐάσης
ἀπολλύμενον, λοιμικῆς ἐκ νόσου τὸ ἀνθρώπινον.

Σοὶ δακρύνοντες λέγομεν· Ἐπὶ τὸν λαόν σου Σῶτερ σπλαγχνίσθητι, καὶ τῆς
νόσου τὴν κατήφειαν, εἰς χαρὰν τελείαν μεταποιήσον.

Φιλανθρώπως οἰκτείρησον· τῆς φωνῆς ἐπάκουσον ἡμῶν Δέσποτα, καὶ
διάσωσον ὡς εὐσπλαγχνος, ἀπὸ τῆς εὐρούσης ἡμᾶς θλίψεως.

Θεοτοκίον.

Ρ'ῶσιν δίδου καὶ δύναμιν, ἐν τῇ ἐνεστώσῃ ἀνάγκῃ ἅπασι, τοῖς
προστρέχουσι τῇ σκέπῃ σου, Θεοτόκε Κόρη Ἀειπάρθενε.

Ὡιδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ἀ'λλον σου Θεόν, οὐ γινώσκομεν καὶ Κύριον· σοῦ δεόμεθα ἀφάνισον ταχύ,
ἀσθενείας τὴν φορὰν ὡς Πολυέλεος.

Σκέπασον ἡμᾶς, ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου, Παντοδύναμε καὶ πλήθει
οἰκτιρμῶν, ἐν ὑγείᾳ τὴν ζωὴν ἡμῶν συντήρησον.

Δίκαιος εἶ σύ, καὶ δικαίᾳ εἶ ἡ κρίσις σου· Ἀλλὰ πρόφθασον Φιλάνθρωπε ἡμᾶς, τῆς φονίου ἀσθενείας ἐξαιρούμενος.

Θεοτοκίον.

Ἰ΄δε συμπαθῶς, ἐφ' ἡμᾶς Παρθένε Ἀχραντε, καὶ λοιμοῦ τῆς ἐπελθούσης ἀπειλῆς, ἀνωτέραν τὴν ζωὴν ἡμῶν συντήρησον.

Ὡιδὴ στ´. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Α'σθένειαν τὴν ἡμῶν Φιλάνθρωπε, ὁ φορέσας δι' ἀφάτου ἀγάπης, τῆς συνεχούσης ἡμᾶς ἀνυποίστως, ἐκ τοῦ λοιμοῦ χαλεποῦς ἀπογνώσεως, ἀπάλλαξον ὡς ἀγαθός, παρορῶν τὰ ἡμῶν ἁμαρτήματα.

Θαυμάσια ὁ ποιῶν καὶ τέρατα, ἀριθμὸς ὧν οὐχ ὑπάρχει Οἰκτίρμων, τῆς ἐπελθούσης δεινῆς ἀσθενείας, τὴν τρικυμίαν ἐν τάχει κατάπαυσον, καὶ εἰς λιμένα γαληνόν, τῆς ὑγείας ἡμᾶς ἐγκαθόρμισον.

Βαλλόμενοι ἀπειλῇ Φιλάνθρωπε, τοῦ θανάτου ἐκ λοιμοῦ πανωλέθρου, σοὶ καταφεύγομεν αἶροντες χεῖρας, ἱκετηρίους καὶ κλαίοντες κράζομεν· Ἀπολλυμένους νῦν ἡμᾶς, Ἐπιστάτα Οἰκτίρμον βοήθησον.

Θεοτοκίον.

Λαῶ σου, τῷ εὐσεβῶς δοξάζοντι, τὸν ἐκ σοῦ ἀνερμηνεύτως τεχθέντα, τῇ μητρικῇ σου στοργῇ καὶ ἀγάπῃ, Θεοκυῆτορ ἀπέργασαι ἵλεων, ἵνα λυτρώσῃται αὐτός, ἐκ λοιμοῦ τοὺς δι' οὓς ἐνηνθρώπησεν.

Διάσωσον Τριάς Ἁγία, ὁ Κύριος τοῦ ἐλέους, ἀπὸ λοιμοῦ τῆς ἀνάγκης καὶ θλίψεως, οὓς φιλανθρώπως σωθῆναι θέλεις ἀνθρώπους.

Α'χραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρῆσίαν.

Αἵτησις καὶ τὸ Κάθισμα.

Ἦχος β´. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Φιλανθρωπίας σου δεῖξον τὴν ἄβυσσον, ἐπὶ πολὺ Παντοδύναμε Κύριε· ἐλέησον, σῶσον, οἰκτείρησον, καὶ τοῦ λοιμοῦ τὸν λαόν σου ἀπάλλαξον, ἱκέσιον ὕμνον σοὶ ᾄδοντα.

Προκείμενον. Ἦχος δ´.

Ὁ Θεός, ἐν τῷ ὀνόματί σου σῶσόν με, καὶ ἐν τῇ δυνάμει σου κρινεῖς με.
Στίχ. Ὁ Θεὸς εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.
(Κεφ. η´ 1-4)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, καταβάντι τῷ Ἰησοῦ ἀπὸ τοῦ ὄρους ἠκολούθησαν αὐτῷ ὄχλοι πολλοί. Καὶ ἰδοὺ λεπρὸς ἐλθὼν προσεκύνει αὐτῷ λέγων· Κύριε, ἐὰν θέλῃς, δύνασαί με καθαρίσαι. Καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἥψατο αὐτοῦ ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Θέλω καθαρίσθῃτι, καὶ εὐθέως ἐκαθαρίσθη αὐτοῦ ἡ λέπρα. Καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ὅρα μηδενὶ εἴπῃς, ἀλλὰ ὕπαγε σεαυτὸν δεῖξον τῷ ἱερεῖ καὶ προσήνεγκε τὸ δῶρον ὃ προσέταξε Μωσῆς εἰς μαρτύριον αὐτοῖς.

Δόξα.
Πάτερ, Λόγε, Πνεῦμα, Τριάς ἢ ἐν Μονάδι, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.
Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Προσόμοιον. Ἦχος πλ. β´. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Δέσποτα Φιλάνθρωπε, ὁ πάντας θέλων σωθῆναι, ὁ μὴ θέλων θάνατον, καὶ ζωῆς τὸ πλήρωμα, χαριζόμενος, σὲ παροργίζομεν, ἀλλὰ σὲ καὶ μόνον, οἱ ταλαίπωροι λατρεύομεν· εἰς σὲ ἐλπίζομεν, πλήν σου προστασίαν οὐκ ἔχομεν· διό σοι καταφεύγομεν, καὶ ἐν μετανοίᾳ κραυγάζομεν· Τοῖς ἐν ἁμαρτίαις, ἰλάσθητι Φιλάνθρωπε ἡμῖν, καὶ ἀσθενείας τῆς λαίλαπος, τὸν λαόν σου λύτρωσαι.

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου...

Ὡιδῇ ζ´. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ε'πὶ σοὶ τῷ Κυρίῳ, τῷ ζωὴν χορηγοῦντι, ἡμεῖς ἐλπίζομεν· ἐκ ταύτης ἡμᾶς
σῶσον, τῆς λοιμικῆς ἀνάγκης, τῷ ἐλέει σου κράζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων
ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θαυμαστὰ καὶ μεγάλα, ὑπὲρ γένους ἀνθρώπων, ὁ ἐργαζόμενος, Φιλάνθρωπε
ἐκ λύμης, λοιμοῦ τοῦ ἐνεστῶτος, ἡμᾶς ῥῦσαι τοὺς ψάλλοντας· Ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ε'ν ὁδύνῃ μεγίστῃ, οἱ λοιμῷ βαρυτάτῳ, ἐπαπειλούμενοι, ἐλέησον βοῶμεν,
καὶ σῶσον Ζωοδότα, τὸν λαόν σου κραυγάζοντα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Λυτρωτὴν τοῖς ἀνθρώποις, ἡ ἀφράστως τεκοῦσα, Παρθένε Ἀχραντες, λοιμοῦ
ἐπιδραμόντος, σφοδρῶς τῇ οἰκουμένη, τὴν ὁρμὴν ἀναχαίτισον, καὶ δὸς
γαλήνην ἡμῖν, χάριτι μητρικῇ σου.

Ὡιδὴ η´. Τὸν Βασιλέα.

Οἱ πεποιθότες, ἐπὶ σὲ μόνε Οἰκτιρμον, σοῦ δεόμεθα καὶ σὲ παρακαλοῦμεν·
Ῥῦσαι ἡμᾶς Σῶτερ, ἐκ τοῦ λοιμοῦ τῆς βλάβης.

Α'νάστα, σῶσον, τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης, τὸ ἀνθρώπινον· ἐλπίς γὰρ σὺ εἶ
μόνη, τῶν ἐν νόσῳ Σῶτερ, δεινῶς χειμαζομένων.

Τὰς ἀμαρτίας, ἄφες ἡμῖν Ζωοδότα· ἐπικάμφθητι ἡμῶν τῇ ταπεινώσει, καὶ
δὸς τῷ λαῷ σου, ἀσφάλειαν ὑγείας.

Θεοτοκίον.

Ο'ρμος γαλήνης, ἐν τρικυμίᾳ τῆς νόσου, τῆς εὐρούσης ἡμᾶς σφόδρα
Θεομῆτορ, ἡ χάρις γενέσθω, τῆς θείας σου πρεσβείας.

Ὡιδὴ θ´. Κυρίως Θεοτόκον.

Ε'ν τῷ ἐπικαλεῖσθαι, εἰσάκουσον Σῶτερ, τῶν οἰκετῶν σου ἐν θλίψει
βοώντων σοι, καὶ ἐξελοῦ ἐκ κινδύνου, ἡμᾶς λοιμώξεως.

Τῆς σῆς φιλανθρωπίας, τὴν ἄβυσσον δεῖξον, καὶ τὰ ἐλέη σου Σῶτερ
θαυμάστωσον, ἐξ ἀσθενείας λοιμώδους, ἡμᾶς ῥύόμενος.

Πρεσβείαις Χαραλάμπους, τοῦ Ἱεροάθλου, τῆς λοιμικῆς ἡμᾶς νόσου

ἀπάλλαξον, ἵνα δοξάζωμεν Σῶτερ, τὸ θεῖον κράτος σου.

Θεοτοκίον.

Υ'πέραγνε Μαρία, Κεχαριτωμένη, ἡ τῶν ἀνθρώπων ἐτοίμη βοήθεια, τοῖς ἀσθενοῦσι τελείαν, τὴν ῥῶσιν δώρησον.

Τὸ Ἄξιόν ἐστι καὶ τὰ Μεγαλυνάρια.

Δέσποτα Οἰκτῖρμον ὁ ἱατρὸς, ψυχῶν καὶ σωμάτων, σοῦ δεόμεθα ἐκτενῶς· ἄνες, ἄφες Σῶτερ, ἡμῶν τὰς ἀμαρτίας, καὶ σῶσον τῆς λοιμώδους, ὀργῆς τοὺς δούλους σου.

Νόσου ἐνεστώσης βροτολοιγοῦς, ὁ φόβος συνέχει, τὰς καρδίας πάντων ἡμῶν· πρόφθασον καὶ σῶσον, ἡμᾶς ἐκλιπαροῦντας, τὸ μέγα ἔλεος σου, Εὐσπλαγχνε Κύριε.

Πρόβατα νομῆς σου πάντες ἡμεῖς, ὑπάρχομεν Σῶτερ, κὰν ἐν πλήθει ἀμαρτιῶν· Μὴ ἐξουδενώσης, ἡμῶν τὴν ἰκεσίαν, ἀλλὰ τῆς ἀσθενείας, παῦσον τὸν τάραχον.

Α'πὸ τοῦ αἰῶνος ὡς ἀληθῶς, ἕως τοῦ αἰῶνος, τὸ σὸν ἔλεος Ἀγαθέ· αὐτοῦ οὔν τῷ πλήθει, τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων, τοῦ ἐπελθόντος ῥῦσαι, λοιμοῦ Φιλάνθρωπε.

Νόσου ἐπωδύνου τῇ ἀπειλῇ, ἡμᾶς τοὺς ἀθλίους, ἐν τῷ θλίψεσθαι χαλεπῶς, καὶ ἀπορουμένους, Κύριε μὴ παρίδης, ἀλλ' ἐξελοῦ ταχέως, ἡμᾶς τῆς θλίψεως.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες, μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τρισάγιον, τὰ συνήθη Τροπάρια, Ἐκτενὴς παρὰ τοῦ ἱερέως καὶ Ἀπόλυσις μεθ' ἣν ψάλλομεν τὰ κάτωθι τροπάρια.

Ἦχος β´. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Εἴ κδεξον ὡς εὐσπλαγχνος ἡμᾶς, τοὺς χειμαζομένους τῷ φόβῳ, τῆς λοιμικῆς ἀπειλῆς· πρόφθασον καὶ ποιήσον, κατὰ τὸ ἔλεος, τὸ πολὺ σου Φιλάνθρωπε, μετὰ τῶν σῶν δούλων, ταύτην τὴν ἰκέσιον, φωνὴν δεχόμενος· Πρόσχες οἰκτιρμῶν σου ἐν πλούτῳ, εἰς τὸ βοηθῆσαι λαῷ σου, ἐπὶ σὲ ἐκ πίστεως ἐλπίζοντι.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθην, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων...

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝΕΣΤΩΣΑΝ ΛΟΙΜΙΚΗΝ ΝΟΣΟΝ

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν

Παντοκράτορ Κύριε, μακρόθυμε καὶ πολυέλεε, φιλάνθρωπε καὶ πολυεύσπλαχνε, ὁ τὴν ἡμετέραν φύσιν εἰς τὸ εἶναι παραγαγὼν καὶ πεσοῦσαν αὐτὴν πάλιν ἐξαναστήσας καὶ τὸν μονογενῆ σου Υἱὸν ἐξαποστείλας Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴν καὶ εὐεργέτην, ἰατρεύοντα τὰ πάθη τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, Αὐτὸς, Δέσποτα μακρόθυμε, ἐπίβλεψον ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπάκουσον τῆς δεήσεως ἡμῶν, ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως ἡμῶν, καὶ διάσωσον τὸν λαόν σου ἀπὸ τοῖς ἐπελθούσης λοιμοφόρου ἀπειλῆς· πᾶσα γὰρ τὴν οἰκουμένην, Κύριε, ὁδύνη καὶ φόβος κατέλαβε καὶ νύξ θανάτου περιεκύκλωσεν ἡμᾶς, καὶ σὺ μόνος ἡ ἐλπίς ἡμῶν· μνήσθητι τῶν ἀμέτρων σου οἰκτιρμῶν· δεῖξον ἐφ' ἡμᾶς τὴν ἄβυσσον τῆς εὐσπλαχνίας σου· μὴ ἐάσης ἡμᾶς κατησχυμένους καὶ ἀπολλυμένους διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, ἀλλ' εἰσάκουσον φωνῆς δεήσεως ἡμῶν, ἧς ἐκ βαθέων κρᾶζομεν πρὸς σέ, καὶ μὴ ἀποστρέψης τὸ πρόσωπόν σου, μηδὲ ἐκκλίνης ἐν ὀργῇ ἀπὸ τοῦ πλάσματός του· Βοηθὸς καὶ ῥύστης γενοῦ ἡμῖν, μὴ ἀποσκορακίσης ἡμᾶς, καὶ μὴ ἐγκαταλίπης ἡμᾶς, ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἀλλὰ ἀνάστηθι καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς· πρόφθασον τῇ συνήθει φιλανθρωπίᾳ σου, πάταξον τῆς λοιμικῆς ἀσθενείας τὴν δύναμιν, ταπείνωσον τὸ φρύαγμα αὐτῆς· τὴν ὁδύνην καὶ κατήφειαν αὐτῆς εἰς χαρὰν μεταποίησον καὶ τὴν γαλήνην τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει πρυτάνευσον· ἐνίσχυσον τῷ βραχίονί σου τῷ ὑψηλῷ τοὺς ἐν τῇ διακονίᾳ τῆς υἱείας τοῦ λαοῦ σου τεταγμένους· ἀνάστησον ἀπὸ κλίνης ὀδυνηρᾶς καὶ στρωμνῆς κακώσεως τοὺς λοιμώξει περιπεσόντας, τὴν υἱείαν αὐτοῖς χαριζόμενος· τὰς ψυχὰς δε τῶν ἐκ τοῦ λοιμοῦ τὸ ζῆν ἐκμετρησάντων ἐν σκηναῖς Ἀγίων ἀνάπαυσον, παράκλησιν τοῖς οἰκεῖοις

αὐτῶν δωρούμενος. Σὺ γὰρ ὁ ἰατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν καὶ
σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.